

Arrest

nr. 309 230 van 3 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Maarten De Feyter
Twee Leeuwenweg 20/3
1800 Vilvoorde

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. De Feyter verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd reeds op 8 februari 2024 overgedragen aan de Oostenrijkse instanties in toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 28 mei 2024 dient hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming (hierna: een VIB) in bij de Belgische overheden.

De verwerende partij richt op 5 juni 2024 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden, opnieuw op grond van de Dublin III-verordening. De Oostenrijkse autoriteiten stemmen op 7 juni 2024 in met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, b van de voormelde verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 20 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: T.

voornaam: N.

geboortedatum: XX.XX.XXXX

geboorteplaats: Kotkay

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer T., N., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 28/05/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28/05/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Oostenrijk op 22/01/2023, in België op 31/01/2023 en in Frankrijk op 09/03/2023 en op 27/07/2023.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 03/06/2024. Hij verklaarde dat hij religieus gehuwd is met T., R., vrouw, ongeveer 23 jaar oud, geboren en verblijvend te Kotkay. Hij verklaarde dat hij twee kinderen heeft, zijnde T., Z., man, ongeveer vijf jaar oud en T., S., man, ongeveer drie jaar oud, beiden geboren en verblijvend te Kotkay, Afghanistan. Verder verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Verder gaf hij aan dat hij zijn originele taskara in Afghanistan achtergelaten heeft.

Betrokkene diende reeds een verzoek om internationale bescherming in België in op 31/01/2023. Betrokkene werd vervolgens op 07/02/2023 door onze diensten gehoord in het kader van dit verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde hierbij dat hij Afghanistan op 25/08/2021 verlaten heeft en via Pakistan (1 dag doorreis), Iran (3 maanden geldig verblijf), Turkije (1 jaar verblijf) en Bulgarije (4 dagen doorreis) naar Servië reisde, waar hij 1 maand verbleef alvorens via Hongarije (doorreis) naar Oostenrijk te reizen, waar hij 1 dag verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein via Zwitserland en Frankrijk naar België, waar hij op 30/01/2023 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende.

Het verzoek van betrokkene werd op 01/03/2023 afgewezen. De beslissing werd hem per post betekend op 08/03/2024, met een termijn van 10 dagen. Betrokkene leefde de termijn van vrijwillig vertrek naar de verantwoordelijke Lidstaat, zijnde Oostenrijk, niet na. Op 11/07/2023 werd vervolgens beslist om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden op basis van artikel 29.2 van Verordening 604/2013.

Betrokkene werd op 24/01/2024 geïntercepteerd door de politie. Op 25/01/2024 werd vervolgens beslist tot vasthouding van betrokkene met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk op basis van het tacit-akkoord van 24/02/2023. Op 08/02/2024 werd betrokkene overgedragen aan de Oostenrijkse autoriteiten.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 03/06/2024 verklaarde betrokkene dat hij België verlaten heeft in mei 2024, dit omwille van een gedwongen terugkeer in het kader van de Dublin-procedure. Hij verklaarde dat hij een vijftal dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk verbleef en daarna via Zwitserland en Frankrijk weer naar België gereisd is, waar hij rond 18/05/2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat vluchtelingen in België veel rechten hebben. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat, hoewel hij er goed behandeld werd, hij van België houdt en er wil blijven.

Op 05/06/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Deze stemden op 07/06/2024 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Wenen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Op 07/06/2024 stemden de Oostenrijkse instanties in met de terugname van betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Oostenrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten.

Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hierbij opgemerkt worden dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties hun internationale verplichtingen nakomen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Oostenrijk kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat vluchtelingen in België veel rechten hebben. Betreffende deze verklaring wensen we op te merken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij van België houdt en er wil blijven. We dienen er echter op te wijzen dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, echter hij stelde er geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die,

komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Oostenrijk geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Oostenrijk de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene maakte tijdens zijn verhoor verder geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij verklaarde dat hij er goed behandeld werd, maar gaf aan dat hij van België houdt en er wil blijven.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner- Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2022 update", laatste update op 05.05.2023). Het rapport wordt verder AIDA-rapport genoemd en kan worden gevonden onder deze link: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>. Een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 61). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf het indienen van een verzoek totdat er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De 'Basic Care agreement' legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning. Het gaat onder meer om opvang, eten, gezondheidszorg, zakgeld, kleding- en schoolbenodigdheden (AIDA p. 93, 95).

In 2022 werd Oostenrijk geconfronteerd met een grote stijging aan verzoekers, wat leidde tot het vollopen van de federale opvangcapaciteit. Daardoor verbleven verzoekers voor een langere periode in de centra waar personen in de ontvankelijkheidsprocedure normaal verblijven (AIDA p. 113). Er wordt in het rapport vermeld dat de omstandigheden in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 115).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij ok is. Hij gaf wel aan dat hij met mentale problemen kampte, echter dat het beter gaat sinds hij medicatie neemt. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen

aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op een ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. Verder vermeldt het rapport dat in elke federale provincie diensten zijn die slachtoffers van foltering en getraumatiseerde asielzoekers behandelen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben (AIDA pp. 124-125).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in het geval van speciale noden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het ernstig middel

2.2.1. Het enig middel luidt als volgt:

1. *Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991.

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. "

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim. "

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. *Over pushbacks aan de grens*

Vooreerst blijkt uit verschillende objectieve internationale bronnen, zoals het AIDA-rapport en vaststellingen door Amnesty International dat er wel degelijk rapporten zijn waarbij verzoekers om internationale bescherming worden geweerd aan de buitengrenzen. Een Oostenrijks regionale administratieve rechtbank (van Stiermarken) kwam tot de conclusie dat push-backs worden gehanteerd in Oostenrijk en dat mensen worden blootgesteld aan politiegeweld.

Hieromtrent kan verzoeker vooreerst verwijzen naar het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Oostenrijk, juni 2024, p. 24 e.v.:

"In July 2021, the Regional Administrative Court of Styria issued a landmark decision concerning a case of a Moroccan national living in Bosnia. Despite having asked for asylum in September 2020 after crossing the green border from Slovenia to Austria along with a group of other asylum seekers, he was handed over to the Slovenian police based on a readmission agreement who also ignored his claim.

(...)

In July 2021, a Somali minor was also unlawfully returned to Slovenia on the basis of that readmission agreement, despite the fact that he had articulated the words "asylum" various times when talking to police officers. In February 2022, the Regional Administrative Court of Styria decided that the police measures taken were unlawful and resulted in an illegal push back.

(...)

Since December 2022, the Austrian police entered a joint police cooperation with Hungarian police called "Operation Fox." The goal of the joint operation which first lasted until May and then was prolonged until mid-2024 is "combatting illegal migration" and transnational criminal activities such as human smuggling. As of February 2023, there were 29 Austrian police officers deployed to this unit that also operates on Hungarian soil. As there were reports of pushbacks conducted by the Hungarian police especially on the Serbo-Hungarian border, the police operation is controversial."

Verzoeker verwijst opnieuw naar rapporten van Amnesty International en naar getuigenissen van de "Border Violence Monitoring Network" aangaande de courante praktijk van pushbacks. Om hieraan tegemoet te komen, werd een 'hotline' geïnstalleerd, maar de effecten daarvan zijn zeer beperkt. Dit zou ook Dublin-terugkeerders treffen. Nochtans veroordeelt het EHRM indirect refoulement op absolute wijze.

Daarnaast is er ook sprake van politiegeweld op basis van racistische motieven, beperkingen op grondrechten van personen met internationale bescherming en een schending van het non-refoulementbeginsel.

Volgens verzoeker loopt hij niet enkel het risico mishandeld te worden in geval van overdracht, doch ook te worden teruggedreven in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

b. Nopens de toeqanq tot rechtsbijstand

1.

Daarnaast hebben asielzoekers in Oostenrijk gedurende de asielprocedure geen toegang tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Oostenrijk, juni 2024, p. 41 e.v.: (eigen onderlijning)

"In June 2019, the Austrian Parliament adopted a law establishing a Federal Agency for Care and Support Services (Bundesagentur für Betreuungs- und Unterstützungsleistungen, 3BU GmbH) which is in charge inter alia of providing legal assistance to asylum seekers at first and second instance since 1 January 2021. The new law has been criticised by several organisations, as it raises concerns over the risk of arbitrary access to free legal assistance. In its Legal note on the Austrian law, ECRE demonstrated that while access to legal assistance at first instance was the general rule under the previous Article 49(1) BFA-VG, it becomes the exception under the new law. With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act. In other words, access to free legal assistance at first instance is only granted when existing resources are available (e.g. staff and funding), and is not a right for itself.

Moreover, the reform introduces a new threshold which grants the asylum applicant the right to free legal assistance by the Agency only if an appointment - during which the applicant exercises their right to be heard - is scheduled within 72 hours (3 days) after having been notified by the BFA of the intention to reject the asylum application. This means that, if the BFA grants the asylum applicant the right to be heard at a later stage (e.g. in 4 or 5 days), free legal assistance by the Agency will only be available if resources so allow. Consequently, there is a risk of arbitrary access to free legal assistance at first instance which will largely depend on the BFA's goodwill allowing the asylum applicant to be heard in due time."

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van zekerheid omtrent kosteloze juridische bijstand. Juridische bijstand wordt niet meer aanzien als recht, maar als gunst onderworpen aan specifieke voorwaarden.

Aangezien verzoeker geen inkomsten heeft is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een onzekerheid omtrent de kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

2.

Dat bovendien in de beroepsfase de kosteloze juridische bijstand ook een onzeker gegeven betreft nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielzaak ten gronde. Aangezien de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op het slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker ontmoedigd worden een aanvraag tot kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Oostenrijk, juni 2024, p. 44 e.v.: (eigen onderlijning)

"The Constitutional Court and the Administrative High Court apply a merits test and tend to refuse free legal aid, if the case has little chance of succeeding. The BBU-G introduces a worrying change in this regard. The law only includes an obligation to inform applicants of the prospects of success of their appeal without stipulating any consequences. However, the approach suggested by the impact assessment of the law, if applied in practice by the Federal Agency, is extremely problematic.

Whereas the recast APD does not specify which other authorities could be considered competent to apply a merits test, entrusting the Federal Agency with that task will create an obvious conflict of interest. Moreover, where another authority than a court or tribunal carries out a merits test, the applicant must have the right to an effective remedy before a court or tribunal against that decision, according to Article 20(3) recast Asylum Procedures Directive. If in practice the Federal Agency were to refuse free legal assistance and representation on that basis without the applicant having an effective opportunity to challenge that decision before a court or tribunal, there would be a clear breach of the recast Asylum Procedures Directive. "

Tenslotte is de toegang tot enerzijds juridische bijstand en anderzijds zelfs maar informatie (in de praktijk verstrekt door onafhankelijke NGO's) bijzonder afhankelijk van de toewijzing van de asielzoeker aan een bepaalde opvangstructuur.

Indien de asielzoeker namelijk wordt toegewezen aan een opvangstructuur in meer afgelegen gebieden is het voor de asielzoeker de facto onmogelijk om de noodzakelijke informatie te vergaren

Dat het AIDA-Rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Oostenrijkse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

c. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

Bovendien blijkt de asielprocedure in Oostenrijk eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de duur, de aanwezigheid van neutrale tolken tijdens de procedure en de rechtsmacht van het orgaan dat het beroep tegen de asielbeslissing behandelt.

c.1. Nopens de duur van de procedure

Ondanks de Oostenrijkse wetgeving termijnen voorziet binnen dewelke de asielaanvraag dient te worden behandeld worden deze stelselmatig overschreden en bedraagt de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer dan wettelijk voorzien.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Oostenrijk, juni 2024, blz. 18 (eigen onderlijning):

"In recent years, the Austrian Ombudsman has received numerous complaints on the length of asylum procedures at first instance. It received 1,500 complaints in 2016; 2,000 complaints in 2017 and 320 complaints in 2018. Out of the 320 complaints received in 2018, a violation of the duty to take a decision within the set limit was confirmed in 248 cases. Moreover, in 2018, 220 complaints were filed concerning length of procedures at second instance, and in 176 cases a violation was identified. In 2020, the Austrian Ombudsman concluded in 197 cases that the BVwG violated its obligation to make a decision and did not take any steps in the asylum complaint procedure, reiterating that organisational deficiencies and increasing asylum applications are not a legally relevant justification. The Ombudsman suggested that the procedure should be concluded quickly in the cases brought forward. Numerous complaints were filed concerning deficiencies in the first instance proceedings. In 2021, the Austrian Ombudsman Board received 14 complaints concerning the length of first-instance asylum procedures and 151 complaints mainly about the length of second-instance asylum procedures from 1 January to 17 September 2021.

After a decrease in the number of complaints over several years, there was a significant increase in the summer of 2022. 418 persons lodged a complaint concerning the length of the procedure, of which 284 were decided by the Ombudsperson. In 195 cases, the complaints were justified; in 95 cases the BFA decided after the complaint was lodged. 79 In 2023, 771 persons lodged a complaint concerning the BFA, and 489 complaints were deemed justified. 527 complaints concerned applicants from 2022, mostly from Syria (455). 69 cases concerned the family reunification process, of which 25 complaints concerning the length of procedures were justified. In one case the embassy had sent the file to the BFA in October 2022 and the BFA had not undertaken any procedural step in a whole year."

c.2. Nopens het gebrek aan (professionele) tolken tijdens de procedure

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, juni 2024, blz. 35 (eigen onderlijning):

"Interpreters are provided by the BFA and cover most of the languages, but interviews may also be conducted in a language the asylum seeker is deemed to understand sufficiently. The provision of interpreters has been reported as not satisfactory with regard to certain languages, even in cases where a significant number of asylum seekers may be concerned (e.g. Chechen refugees are often interviewed in Russian). Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter. There are no standards for the qualification of interpreters in asylum procedures. Interpretation is often not done by accredited interpreters; usually persons with the requested language knowledge are contracted on a case-by-case basis."

d. Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Oostenrijk dient DVZ rekening te houden met de feitelijke omstandigheden. Uit Het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Oostenrijk niet steeds is aangepast aan de instroom van asielzoekers.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, juni 2024, biz. 115 e.v.: (eigen onderlijning)

"The federal reception capacity reached its limits in October 2022, mainly because of the lack of cooperation of the provinces and the high number of arrivals from Ukrainian refugees.

There was public uproar when the BBU GmbH only provided tents for some asylum seekers due to the lack of facilities and the lack of cooperation of the provinces in fall 2022. Due to the high number of arrivals in the province of Burgenland the police was not able to start off the asylum procedures for all the applicants entering the country (see access to the territory and Procedures).

In December 2022, the NGO Diakonie Flüchtlingsdienst represented an asylum seeker from Belarus who was denied entry at a so-called waiting zone and thus grew homeless. An application for an interim measure was brought in at the ECtHR. The authorities reacted immediately and offered accommodation and modified the process of the waiting zones.

(...)

The law foresees that there should be 1 social worker for 140 clients, which is not sufficient, especially when social workers have to travel to facilities located in remote areas or need the assistance of an interpreter. NGOs work with trained staff.

Some landlords have been hosting asylum seekers for many years, but as opposed to NGO staff they have not received any specific training."

Verzoeker loopt dus een reëel risico op straat terecht te komen, of in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen.

Bovendien zijn verschillende van deze (ondermaatse) opvangstructuren bijzonder afgelegen, wat uiteraard aanzienlijke praktische problemen oplevert i.v.m. het zoeken van juridische bijstand, contact met familie of zelfs maar het bekomen van algemene informatie i.v.m. de asielprocedure. Eveneens wordt geen (betaalbare) basismobiliteit voorzien voor de asielzoekers. Zie eveneens AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, juni 2024, biz. 119:

"A major problem is the lack of affordable mobility for people in the basic care system. Vorarlberg has created an affordable ticket that can be purchased by both welfare recipients and people in basic care. In all other federal states, there are only urban solutions, if at all, and not for rural areas."

Bovendien wordt door de Oostenrijkse autoriteiten bijzonder vrijgevig omgegaan met detentie van asielzoekers na de procedure, dit geleid op een bijzonder ruime interpretatie van het begrip "vluchtgevaar". Zie eveneens AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, juni 2024, biz. 140:

"Since September 2018 asylum seekers can further be detained if they are considered as a threat to the public order or security. The recast Article 76 (2) FPG states: "Detention may only be ordered to enable the issuing of a measure terminating residence, provided that detention is appropriate and that the foreigner's stay endangers public order or security in accordance with Article 67, and that there is a risk of absconding."

(...)

The FPG does not refer to a "serious" risk of absconding in line with Article 28(2) of the Dublin III Regulation. However, the long list of criteria in Article 76(3) is non-exhaustive, thereby unduly granting the authorities the discretion to identify a "risk of absconding" and to proceed to detention.."

e. Nopens het algemeen politiek klimaat in Oostenrijk

Tenslotte dient verzoeker te wijzen op het algemeen politiek klimaat in Oostenrijk, alsook de stigmatiserende en discriminerende migratiepolitiek.

Dienaangaande wijst verzoeker op verschillende bronnen, waaronder een rapport van Amnesty International van januari 2021, Euractiv (integraal te raadplegen op <https://www.euractiv.com/section/politics/news/amnesty-international-sounds-alarm-over-human-rights-in-austria/>).

Zo is er sprake van een wetsvoorstel waarbij men verzoekers van internationale bescherming preventief wenst aan te houden voor de openbare veiligheid; een akkoord tussen Oostenrijk, Hongarije en Servië om illegale migranten aan de buitengrenzen terug te sturen.

Deze maatregelen kaderen in een rechts of extreem rechts beleid, actueel aan de macht waarbij de OVP zich wenst te positioneren als een tegenstander van migratie en van vluchtelingen. Volgens de Voice of America werd eveneens een wetsontwerp aangenomen dat beoogde beslag te leggen op goederen van verzoekers om internationale bescherming teneinde de kosten van hun asielprocedure terug te betalen.

f. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Oostenrijk wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Oostenrijk en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Oostenrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Oostenrijk in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel "dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt [...]."

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat ze bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Oostenrijk nu hij daar op 13 september 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Oostenrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019

heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Oostenrijk vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan de betrokkene toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Oostenrijk. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met het AIDA-rapport dat in de bestreden beslissing wordt genoemd. Zij is op grond hiervan van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, aldus de verwerende partij.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat hij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

Waar verzoeker met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure verwijst naar de pushbacks naar Slovenië van migranten die illegaal in Oostenrijk aankomen via de Sloveense grens en politiegeweld, moet erop worden gewezen dat verzoeker zich niet in dezelfde situatie bevindt als deze migranten. De Oostenrijkse autoriteiten stemden immers uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18,1,b van de Dublin III-verordening -hetgeen impliceert dat zijn verzoek nog hangende is- en in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van zijn overdracht en zij erom hebben verzocht hem over te dragen via Wenen, zodat de verwijzing naar de situatie aan de grens niet dienstig is. Het gegeven dat verzoeker aan Oostenrijk wordt overgedragen precies op grond van zijn hangend verzoek om internationale bescherming aldaar, impliceert overigens dat hij wel degelijk in staat is geweest een VIB in te dienen in Oostenrijk en niet werd geconfronteerd met deze pushbacks. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij -nadat hij eerder al werd overgedragen naar Oostenrijk- werd onthaald in een opvangcentrum en maakte hij verder geen gewag van problemen. Dat pushbacks ook Dublinterugkeerders zou treffen, zoals thans in het verzoekschrift wordt aangehaald, blijkt niet. Verder, waar verzoeker wijst op politiegeweld op basis van racistische motieven wordt opgemerkt dat discriminatie, racisme of xenofobie onaanvaardbaar is, maar dat verzoeker er geen gewag van heeft gemaakt in zijn verklaringen -in tegendeel, verzoeker verklaarde dat hij goed behandeld werd in Oostenrijk- en hoe dan ook blijkt niet dat het gaat om dermate wijdverspreide en alomtegenwoordige incidenten dat ervan moet worden uitgegaan dat hij een reëel risico loopt om er het slachtoffer van te worden bij een overdracht naar Oostenrijk, en al evenmin dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten indien particulieren of de politie er zich aan zouden bezondigen.

Aangaande verzoekers betoog met betrekking tot een stigmatiserende en discriminerende migratiepolitiek in het algemeen moet erop worden gewezen dat uit niets blijkt dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Oostenrijk stelselmatig tekortschieten en de verdragsrechtelijke en

Europeesrechtelijke standaarden waartoe de autoriteiten gebonden zijn op systematische wijze met de voeten zouden treden.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het uitermate problematisch is dat verzoekers om internationale bescherming, minderjarigen uitgezonderd, niet langer automatisch kunnen genieten van kosteloze juridische bijstand in eerste aanleg, maar dat één en ander afhangt van de beschikbare mogelijkheden op het vlak van personeel en budget, hetgeen impliceert dat het niet langer gaat om een recht maar om een gunst.

Ter zake wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3°, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Verzoeker stelt op dit punt nog dat de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze rechtsbijstand dezelfde is als deze die uitspraak doet ten gronde, zodat een negatieve beslissing over de rechtsbijstand omwille van een te kleine kans op slagen een negatieve impact kan hebben op de behandeling van de asielaanvraag in de beroepsfase. De Raad stelt evenwel vast dat in het AIDA-rapport wel wordt gewezen op het risico van een belangenconflict, maar niet wordt vastgesteld dat het Oostenrijkse systeem niet voldoet aan de Verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke standaarden die zijn opgelegd waardoor een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker betoogt dat er sprake is van inadequate opvangomstandigheden en overbevolking en stelt dat hij een reëel risico loopt om op straat te terecht te komen of in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen. Hij wijst er verder op dat verschillende ondermaatse opvangstructuren bijzonder afgelegen zijn, wat praktische problemen oplevert in verband met het zoeken van juridische bijstand, contact met familie of het bekomen van algemene informatie met betrekking tot de asielprocedure. Er is een probleem met de basismobiliteit en er wordt vrijgevig omgegaan met de detentie van asielzoekers die een vluchtgevaar zouden vormen.

In de meest recente update van het AIDA-rapport wordt op p. 61 nog steeds vastgesteld dat Dublinterugkeerders wier aanvraag hangende is geen problemen ondervinden wanneer hun overdracht plaatsvindt binnen de twee jaar nadat zij Oostenrijk hebben verlaten. Het weze herhaald dat verzoeker reeds werd overgedragen aan de Oostenrijkse autoriteiten, dat hij verklaarde dat hij er goed werd behandeld en geen gewag maakte van concrete problemen. Verder kan er nog op worden gewezen dat de Oostenrijkse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de overdracht van verzoeker en dat zij hebben gevraagd om minstens 7 dagen vooraf in kennis te worden gesteld van de daadwerkelijke overdracht, zodat alles in gereedheid kan worden gebracht. Overigens blijkt ook uit het meest recente AIDA-rapport dat tengevolge van het optreden van de overheid na de grote toestroom in 2022 sinds het begin van 2023 er geen meldingen meer waren van verzoekers zonder opvang en dat sedertdien de situatie verder gekalmeerd is (p 115).

Waar verzoeker wijst op de kwaliteit van sommige opvangstructuren of problemen met de basismobiliteit, moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing er reeds op wordt gewezen dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care), dat per provincie wel verschillen kunnen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd maar dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten in het algemeen als adequaat worden beoordeeld en in het algemeen steeds verbeteren zodat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ook verzoeker toont niet aan dat het gaat om een systemisch falen, en evenmin dat hierdoor de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt bereikt die hiervoor reeds werd toegelicht en waardoor de verwerende partij zou moeten afzien van de overdracht.

Waar verzoeker betoogt dat de asielprocedure zeer lang duurt en de wettelijk voorziene termijnen worden overschreden, wijst de Raad erop dat het feit dat de procedure een zekere tijd duurt en dat de duurtijd kan toenemen wanneer het aantal VIB's stijgt, een problematiek die zich eveneens in België stelt en op zich niet aanvaard kan worden als een systeemfout die afbreuk doet aan de (toegang tot de) procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Daarnaast levert verzoeker nog kritiek op de tolken in de asielprocedure in Oostenrijk. Echter, uit de informatie in het AIDA-rapport blijkt dat tolken worden voorzien en dat de meeste talen zijn gedekt. Het gegeven dat freelancers worden ingezet om de nood te lenigen doet geen afbreuk aan het feit dat de

overheid de bijstand van tolken voorziet. De problemen die specifiek worden geciteerd kunnen niet worden betrokken op de individuele situatie van verzoeker.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker uitgaat van hypothesen doch niet concreet aannemelijk maakt dat hij in zijn specifieke geval zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest. Hoewel ook in het meest recente AIDA-rapport kritische bemerkingen worden gelezen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, blijkt hieruit niet dat deze tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het rapport noopt dus niet tot het besluit dat er dermate structurele tekortkomingen zijn waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Door in zijn middel een aantal van deze problemen te verwoorden, toont verzoeker niet aan dat anders zou moeten worden geconcludeerd.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten *“dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, en evenmin dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

A. WIJNANTS